

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: II.

Február 2017

Číslo: II.

Milí priatelia, bratia a sestry,

tohtoročná zima nás mnohých prekvapila. Neboli sme totiž mnohí na také nízke teploty zvyknutí, nakoľko predchádzajúce zimy boli miernejšie. Hoci starší spomedzi nás si podobné zimy pamätajú. Zaujímavé je v takomto zimnom počasí, že vo vyšších horských polohách pri slnečnom žiarení máme použiť opaľovací krém. Tak či onak, každý sa musíme chrániť pred rôznymi vplyvmi tohto zimného počasia.

Nebývajú zriedkavosťou ani dopravné nehody a ujmy na životoch. Výroba dnešných automobilov je už spravidla vybavená airbagmi, no nie vždy ochráni človeka. Lebo často sa stáva, že vodič svoju jazdu neprispôsobí stavu vozovky, alebo inak zariskuje, čo sa vždy nevypláca. A osvedčuje sa aj známa zásada, ktorú som čítal raz na čelnej strane jedného autobusu: „Lepšie je stratiť v živote minútu, ako pre minútu svoj život.“ Platí však ešte aj ďalšia stará zásada, ktorú nám už v seminári hovoril jeden z predstavených: „Zachovaj poriadok a poriadok zachová teba.“ Vysvetlenie je jednoduché. Treba sa držať poriadku a ten sa ti odmení tým, že šťastne dosiahneš svoj cieľ. Určite, že neplatí to v absolútnej miere, lebo vieme, že aj veľa nevinných ľudí dopláca na chyby iných...

Medzi základnými potrebami človeka je aj bezpečnosť či ochrana.

Každý chceme byť chránení pred chorobami a inými nebezpečenstvami. Z tohto dôvodu aj sami niečo preto urobíme. Povieme to jednoducho takto: zdravie máme len jedno. A preto náš jedálny lístok sa snažíme napr. obohatiť o väčší prísun vitamínov. Taktiež máme byť opatrní v rôznych sférach nášho života a nepreceňovať preto svoje sily. Rovnako sa máme chrániť aj vírusov, ktoré ohrozujú našu dušu. Sú tiež zákerné a veľmi nebezpečné. A ako sa pred nimi chrániť? Je tu sviatostný život /svätá spoveď a sv. prijímanie/, môžeme vykonávať umŕtvenie/sebazápor/, modliť sa a rozjímať nad Božím slovom.

V tomto období prejavujú veriaci veľký záujem o svätoblažské požehnanie a konajú tak na základe svojej viery v Boha. Prosíme teda všemohúceho Boha, aby nás chránil od chorôb hrdla a od každého zla. Zlo i keď je prítomné vo svete a často aj v nás samých, nemá trvalé a konečné víťazstvo. Definitívne môže zvíťaziť len pôvodca lásky a každého dobra. Upevňujme sa vo viere v neho, nech v nás roznecuje On svoju lásku a posilní našu nádej.

Váš duch. otec Milan

CIRKEV JE NAŠA MATKA, KTORÚ MILUJEME A POTREBUJEME

Ako často sa treba spovedať? Odpovedal by som takto: vždy, ak ťa tlačí hriech v duši, ktorého sa chceš zbaviť. Určite sa nám stalo, že nás tlačil kamienok v topánke. A čo sme urobili? Zastali sme, vyzuli sme topánku a kamienok vytriasli. Jednoducho sme sa ho zbavili. Podobne teda máme urobiť aj s hriechom. Odpúšťa nám ho Ježiš Kristus prostredníctvom svojho služobníka – kňaza. Deje sa tak pri svätej spovedi.

Ďalším cirkevným prikázanim, v poradí tretím, je: Aspoň raz v roku sa vyspovedať a prijať Sviatosť Oltárnu. Aspoň raz. Tým sa nebráni tomu, kto sa chce spovedať častejšie, hoci aj dvakrát do mesiaca.

Aspoň raz v roku... To preto, aby sme sa nezanedbali... Keď som sa prešiel jednou ulicou v našej obci, zbadal som tam aj zanedbaný vinohrad. Neostrihaný, strapce, ktoré zostali na koreni a vysokú burinu... Povedal som si, aká škoda, že tento vinohrad nemá pána, resp. gazdu. Bol to smutný pohľad. Podobne je smutný pohľad aj na dušu človeka, ktorý už viac rokov nebol na sv. spovedi. Taká je duša, v ktorej nie je živý Pán.

Svätá Cirkev je naša matka, ktorá vie, čo potrebujú jej deti. A my všetci sme Božie deti. Preto je tu aj tento príkaz zo strany Cirkvi, aby sme nezabúdali očisťovať sa od svojich hriechov a urobili aspoň to minimum. Pristúpiť ku sv. spovedi a prijať živého Krista vo Sviatosti Oltárnej. Žiada sa tak zadost'učiniť tomuto príkazu vo veľkonočnom čase. Je to veľa, čo požaduje od nás naša matka Cirkev? Určite nie. Veď ak správne uvažujeme tak pochopíme, že je to pre naše vlastné dobro a osoh našej duše. Vyžaduje si to náš záujem, vieru a pokoru.

Z KATECHÉZY

Každú nedeľu a vo veľké sviatky vyznávame v chráme svoju vieru a preto sa teraz v tejto časti katechézy budeme zaoberať *symbolmi viery*.

Spoločenstvo vo viere potrebuje spoločnú reč viery, ktorá je pre všetkých normatívna a spája ich v tom istom vyznaní viery. Apoštolská Cirkev už od začiatku vyjadrovala a odovzdávala svoju vieru v krátkych formulách. Ale Cirkev už veľmi skoro chcela aj zhromaždiť podstatné prvky svojej viery do organických členených súhrnov, ktoré boli určené predovšetkým kandidátom krstu. Tieto súhrny viery sa volajú „vyznania viery“, lebo zhŕňajú vieru, ktorú vyznávajú kresťania. Volajú sa aj „Krédo“. A volajú sa aj „symboly viery.“ Grécke slovo *symbolon* znamenalo polovicu rozlomenej veci /napr. pečate/, ktorá slúžila ako poznávací znak. Rozlomené časti sa prikladali k sebe, aby sa overila totožnosť nositeľa. „Symbol viery“ je teda poznávacím znakom i znakom spoločenstva medzi veriacimi. Slovo *symbolon* neskôr označovalo kompendium, zbierku alebo súhrn. „Symbol viery“ je súhrn hlavných právd viery. Preto je prvým a základným orientačným bodom katechézy /KKC 185-188/.

Prvé „vyznanie viery“ sa robí pri krste. Vyznanie viery je predovšetkým krstným vyznaním viery. Pretože sa krst udeľuje „v mene Otca i Syna i Duchu Svätého“ /Mt 28, 19/, pravdy viery vyznávané pri krste sa členia podľa ich vzťahu k trom osobám Najsvätejšej Trojice. Symbol viery sa delí na tri časti „tak, že sa v prvej časti hovorí o prvej božskej osobe a obdivuhodnom diele stvorenia; v druhej časti o druhej osobe a o tajomstve vykúpenia človeka; v tretej časti o tretej osobe, pôvodcovi a prameni nášho posvätenia“. To sú „tri kapitoly našej /krstnej/ pečate“. Symbol viery je rozdelený na tri časti tak, že...obsahuje rôzne a veľmi vhodné výroky. Tieto výroky nazývame podľa prirovnania, ktoré často používali otcovia, článkami. Lebo ako sú údy tela odlišené článkami, ktoré ich odlišujú a oddeľujú, aj v tomto vyznaní viery správne a priliehavo nazývame článkom to, čo máme veriť odlišne a oddelene od iného. Podľa dávnej tradície, ktorú dosvedča už sv. Ambróz, je aj zvykom počítať **dvanásť** článkov „Vyznania viery“, aby sa súhrn apoštolskej viery symbolicky označoval počtom apoštolov /KKC 189-191/.

V priebehu storočí ako odpoveď na potreby rozličných období vznikali mnohé vyznania alebo symboly viery. Ani jeden zo symbolov viery z rôznych období života Cirkvi nemožno považovať za prekonaný a zbytočný. Zo všetkých vyznaní viery dve majú v živote Cirkvi celkom osobitné miesto:

- **Apoštolské vyznanie viery** /Symbol apoštolov/ nazvané tak preto, že sa právom považuje za verné zhrnutie viery apoštolov. Jeho veľká autorita vyplýva zo skutočnosti, že toto je symbol, ktorého sa

drží rímska cirkev, kde sídlil Peter, prvý z apoštolov, a kam priniesol spoločné učenie viery.

- **Nicejsko - carihradské vyznanie viery** má veľkú autoritu preto, že pochádza z prvých dvoch ekumenických koncilov. Ešte aj dnes je spoločné všetkým cirkvám Východu i Západu /KKC 192-195/. Vyznanie našej viery, ktorá dáva život, prijímame tak ako v deň nášho krstu, keď celý náš život bol zverený „tomu učeniu“ /Rim 6, 17/. Vyslovovať s vierou Vyznanie viery znamená vstúpiť do spoločenstva Bohom Otcom, Synom a Duchom Svätým, ako aj do spoločenstva s celou Cirkvou, ktorá nám odovzdáva vieru a v ktorej lone veríme /KKC 197/.

NAD BOŽÍM SLOVOM

„Ježiš povedal svojim učeníkom: „Nemyslite si, že som prišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov; neprišiel som ich zrušiť, ale naplniť. Veru, hovorím vám: Kým sa nepominie nebo a zem, nepominie sa ani jediné písmeno, ani jediná čiarka zo Zákona, kým sa všetko nesplní.“ /Mt 5, 17-18/.

Ako občania Slovenskej republiky, sme povinní konať podľa zákona, ktorý nazývame svetský. Neraz nám ho príslušní administratívni pracovníci pripomínajú, napr. pri platení daní: V zmysle zákona sme povinní podať do 31. 03. daňové priznanie. Ako kresťania sa držíme aj Božieho zákona, ktorého autorom je Boh. Zaväzuje však aj neveriacich, pretože je prirodzeným zákonom. Kresťanov – katolíkov zaväzuje však aj cirkevný zákon. Je to päť cirkevných prikázaní.

Pán Ježiš už od svojho detstva poznával Tóru /Mojžišov zákon/ a keď vystúpil ako učiteľ vo svojom zrelom veku, hovorí, že neprišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov. Vždy mal veľkú úctu ku všetkému, čo je sväté. A tak tomu učí aj nás. Vo svojom učení ide však do hĺbky. Svojím učením nám otvára náš duchovný zrak a dáva nové poznanie. Medzi iným aj to, že hriech nespočíva iba vo vonkajších činoch, ale rodí sa už v srdci človeka. Farizeji a zákonníci veľmi dbali na vonkajšok. Ježiš však hovorí: „Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do nebeského kráľovstva.“ /Mt 5, 20/. Prečo by sme mali byť „minimalisti“? Prečo by sme neurobili viac pre svoju dušu? Veď sme spoznali nášho Pána, jeho lásku k nám a spoznali sme aj jeho cestu. Prečo by sme teda nemohli urobiť viac pre Pána Ježiša? Nezostávajme preto len na povrchu v kresťanskom chápaní, ani nebudme povrchoví pri spytovaní svedomia. Vieme, že určitý zlý skutok v našom trestnom poriadku je považovaný za delikt resp. trestný čin a býva trestaný. Bohu sa nepáči však už to, čo tomu všetkému zlému predchádza: nenávisť, sváry, žiarlivosť, závisť, opilstvo a nemravné myšlienky či túžby.

A toto všetko vychádza z vnútra človeka. Srdce človeka nebýva tak vždy v poriadku. Treba ho často liečiť a prosiť Pána o uzdravenie srdca. Bez modlitby i vlastnej snahy to však nepôjde. Nech Pán posilní naše srdcia, aby z nich vychádzalo viac dobra.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

8. február – Sv. Jozefíny Bakhity, panny

Narodila sa v sudánskom kraji Darfur v blízkosti osady Jebel Agilere okolo roku 1868. Uniesli ju ako maličké dievča a viackrát ju predali na jarmoku sluhov; znášala tvrdé otroctvo. Napokon vyslobodená z otroctva stala sa v Benátkach kresťankou a rehoľníčkou u kanoských Sestier lásky a posledok života strávila v meste Schio na území Vicenza v Taliansku, kde všetkým pomáhala a kde aj zomrela roku 1947.

Z Rečí svätého biskupa Augustína

*(Sermo 53, 1-6: Revue bénédictine 104, 1994, 21-24)
Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha*

Nech sa nezdráha bojovať, kto miluje odmenu, a nech sa zapáli duch čarom ceny na odhodlanosť konať. To, čo chceme, po čom túžime, čo žiadame, bude potom; to, čo sa nám prikazuje, aby sme konali pre to, čo bude, nech je teraz.

Nože, začni uvažovať o božských výrokoch a o samých evanjeliových prikázaniach a úlohách. „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“ Potom bude tvoje nebeské kráľovstvo; teraz buď chudobný v duchu. Chceš, aby potom bolo tvoje nebeské kráľovstvo? Pozoruj teda ty sám, či si? Buď chudobný v duchu. Pýtaš sa ma azda, čo to je byť chudobným v duchu. Každý, kto je namyslený, nie je chudobný v duchu; teda pokorný je chudobný v duchu. Vysoko je nebeské kráľovstvo; ale kto sa ponižuje, bude povýšený.

Všimni si, čo nasleduje: „Blahoslavení tichí – hovorí –, lebo oni budú dedičmi zeme.“ Už chceš byť dedičom zeme? Hľad', aby ťa zem nevlastnila. Budeš ju vlastniť ako tichý; ak budeš nevládny, ona ťa bude vlastniť. Ani keď počuješ o predloženej odmene, aby si bol dedičom zeme, nerozširuj náručie lakomstva, ktorým chceš hneď vlastniť zem a vyňať z toho aj akosi svojho suseda: nech ťa neklame taká predstava.

Vtedy naozaj budeš dedičom zeme, keď sa pripútaš k tomu, ktorý stvoril nebo i zem. To totiž znamená byť tichým: neprotiviť sa svojmu Bohu, aby sa ti v tom, čo robíš dobre, on sám páčil, a nie aby si sa páčil ty sám sebe; v tom však, že spravodlivo znášaš trápenia, nech sa ti nezne páči on, ale ty sám sebe. A nie je to maličkosť, že sa mu páčiš a sebe sa nepáčiš; zne páčiš sa totiž jemu, keď sa zapáčiš sebe.

Pristupuje práca a úloha: „Blahoslavení lační a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení.“ Chceš byť nasýtený. Čím? Ak si telo žiada byť nasýtené, po nasýtení znova budeš znášať hlad. A kto pije – hovorí – z tejto vody, znova bude žízniť. Liek, ktorý sa kladie na ranu, ak uzdraví, už neurobí bolesť: čo sa však podáva proti hladu, totiž jedlo, sa podáva tak, že na chvíľku osvieži. Po nasýtení sa vracia hlad. Každý deň sa síce dáva liek na nasýtenie,

ale sa neuzdraví rana choroby. Budme teda lační a smädní po spravodlivosti, aby sme sa nasýtili samou spravodlivosťou, po ktorej teraz túžime a žízňime. Nech teda naše vnútro je lačné a smädné: má totiž svoj pokrm, má svoj nápoj. Ja som – hovorí – chlieb, ktorý zostúpil z neba. Máš chlieb pre lačného; túž aj po nápoji pre smädného, pretože „u teba je prameň života.“

Všimni si, čo nasleduje: „Blahoslavení čistého srdca,“ čiže tí, čo majú čisté srdce, „lebo oni uvidia Boha.“ Toto je cieľ našej lásky; cieľ, ktorým budeme vybudovaní, nie ktorým budeme vysilení. Prestane pokrm, prestane odev: pokrm, lebo jedením sa strávi; odev, pretože sa ukončí prikrývaním. Aj ono sa skončí, aj toto; ale tamten cieľ patrí k stráveniu, tento k dokonalosti. Čokoľvek robíme, ale čokoľvek dobre robíme, o čokoľvek sa usilujeme, po čomkoľvek chvályhodne prahneme, po čomkoľvek bez viny túžime, keď dôjde k videniu Boha, nebudeme viac žiadať. Čo by totiž hľadal, kto má Boha? Alebo čo stačí tomu, komu nestačí Boh? Boha chceme vidieť, Boha túžime vidieť, planieme po tom, aby sme videli Boha. Kto by to nechcel? Ale pozoruj, čo je povedané: „Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.“ Týmto sa vystroj, aby si videl. Aby som teda hovoril podľa tela, ako môžeš túžiť po východe slnka s karpavými očami? Nech sú oči zdravé a to svetlo bude radosťou; ak nie sú oči zdravé, to svetlo bude mukou. Nebude ti dovolené srdcom, nie čistým, vidieť, čo nemožno vidieť iba čistým srdcom. Budeš odstrčený, budeš odstránený, nebudeš vidieť.

ÚCTA K ĽUDSKÉMU ŽIVOTU AŽ PO PRIRODZENÚ SMŔŤ

V predchádzajúcich článkoch sme sa zaoberali otázkou úcty k životu v prenatalnom vývoji človeka (pred narodením). No v súčasnosti, viac ako inokedy, sa stretávame s problematikou samovražd a eutanázie, ktorá sa už v niektorých krajinách vykonáva. Považujeme za potrebné, upozorniť na toto nebezpečenstvo šírenia „kultúry smrti“.

Samovražda

Z hľadiska trestného práva by sme mohli tejto časti venovať samostatnú prácu. Každoročné štatistiky o samovraždách a pokusoch o samovraždu sú uverejnené a môžeme sa s nimi oboznámiť aj prostredníctvom internetu, či tlače. No nie je našou úlohou robiť ich analýzu z právneho hľadiska, robiť im nejakú propagáciu, či senzáciu. Predovšetkým nám ide o to, aby nielen mladí ľudia boli pripravení, ale aby každý z nás mohol pomôcť blízkeho človekovi, či už spolužiakovi, chorému, starému či opustenému, aby sa zabránilo radikálnemu ukončeniu života vlastnou rukou v ťažkej životnej skúške. Aj samovražda je vraždou, ťažký hriech proti piatemu Božiemu prikázaniu. Život sme si sami nedali a nemáme právo si ho sami vziať. To, kedy človeka Boh povolá z tohto sveta, patrí Bohu. Boh nám dá toľko trápenia, koľko unesieme a nie sú pre nás ospravedlniteľné žiadne dôvody, pre ktoré by sme si mali siahnuť na život.

Je dôležité, aby sme citlivo vnímali svoje okolie a neboli ľahostajní k problémom svojich spolužiakov či kamarátov, ktoré sa týkajú šikanovania, alebo týrania v rodine, či sexuálneho zneužívania. Niekedy aj zdanlivo malicherné dôvody, ako sklamanie v láske, či zlé známky v škole, strach z rodičov, z učiteľov, zo skúšky môžu vyvolať túžbu po „odchode z tohto sveta“, kedy chcú ľudia odísť od daných problémov. Niekedy stačí zo strany spolužiaka úprimný rozhovor, pomoc pri učení, ochrana slabšieho pred šikanovaním. V ťažších prípadoch, kedy môže ísť o užívanie drog, alebo iné závislosti, prípadne problémy so zdravotným stavom, môžeme spolužiakovi či kamarátovi pomôcť poskytnutím správnej informácie, navštíviť s ním lekára alebo psychológa. Nenechávať ho so svojimi problémami samého, vziať ho do spoločenstva, aby cítil, že ho má niekto rád. Úprimná láska dokáže zázraky. Mnohokrát sme navštívili Cenacolo v Medjugorje a počuli o práci sestry Elvíry.

Klienti tohto zariadenia sa navzájom o seba starajú, sú za seba zodpovední, modlia sa a pracujú. Ide o dlhodobý proces liečenia zo závislostí, ale mladí ľudia sa nielen vyliečia z danej závislosti, ale naučia sa vážiť si svoj život a ostatné veci. Naučia sa zodpovednosti za životy iných a vedia, že Boh im pomáha, lebo v modlitbe nachádzajú silu. Modlíme sa aj my za nich. Tiež sa modlíme za všetkých, ktorí pomýšľajú ukončiť život samovraždou, aby sa zriekli tohto svojho strašného zámeru.

Problém s pokusom o samovraždu môžu mať aj dospelí ľudia a to z viacerých dôvodov; ako je rozvod, či rozpad vzťahu, smrť blízkej osoby, ale aj dôvody finančného či ekonomického charakteru, strata zamestnania, odchod do dôchodku, choroba. Niekedy možno stačí málo, aby sme chudobným rodinám pomohli, môžu to byť veci, ktoré už my nepotrebujeme, napr. šatstvo či potraviny. Najstarší ľudia chcú zomrieť preto, že trpia samotou a práve mladí ľudia im môžu byť nápomocní, najmä ak sa pravidelne o opustených starajú. Takýto človek sa na ich návštevu teší, čaká ich, snaží sa im niečo pripraviť, možno len maličkosť, napríklad pohár čaju. Pekné slovo, podanie ruky, možno aj objatie im prinesie radosť a šťastie do „sivého“ dňa. Mnohokrát im môžeme priniesť nákup, pretože pre nich je utrpenie zísť zo schodov, či prekonať niektoré bariéry. Môžeme im voľný čas skrátiť dobrou knihou a oni sa za nás určite radi pomodlia ruženec, len ich o to musíme poprosiť, aby cítili, že aj my ich potrebujeme a nie len to. V spoločnej modlitbe jedného za druhého sa vytvára medzi nami krásny vzťah lásky a pomoci, vzťah života a nie smrti. Práve v tomto čase sa viac na verejnom fóre hovorí o tom, aby nedeľa bola dňom sviatočným a aby sme netrávili čas v obchodoch, ale v Božom chráme, navštevovali najmä opustených, chorých a spoločne trávil čas v rodine.

Naším cieľom bolo upozorniť mladých ľudí na samovraždu do tej miery, že okolo nás sú ľudia, ktorí uvažujú aj nad takýmito pokusmi, ale ak budeme vnímaví, ak nebudeme sebeckí a zahladení iba do seba, môžeme im pomôcť a s pomocou Božou zabrániť tomuto hriechu.

Ak by sa niektorý z mladých ľudí dostal do podobného stavu, túžby po smrti, bolo by užitočné, vziať ho na jedno popoludnie na onkologické oddelenie medzi svojich chorých rovesníkov, aby videl ako bojujú za život, čo sú schopní všetko preň vydržať.

Eutanázia

Často sa skloňuje v médiách slovo eutanázia, ktorú už zákonnou formou dovolili v niekoľkých krajinách pre nevyliciteľne chorých, žiaľ netýka sa to už iba dospelých. „V nedeľu 2. marca 2014 kráľ Filip podpísal zákon o eutanázii pre deti a mladistvých. Nová norma bola odhlasovaná belgickým parlamentom 13. februára 2014.“ (TK KBS: Belgicko prvou krajinou, ktorá dovoľí eutanáziu aj pre deti).

Na základe tohto zákona bola vykonaná v septembri 2016 prvá eutanázia dieťaťa v Belgicku. Eutanázia ako asistovaná smrť je úmyselná pripravovaná vražda. Hippokratova prísaha lekárov, súčasné poznatky medicíny, láska blízkych a modlitba k Bohu nám dáva silu pomáhať nevyliciteľne chorým, dávať nádej a silu prijať i choré dieťa ako dar Boží. „Neodožeň ma v čase staroby, neopušť ma, keď mi sily ochabnú (Ž 71, 9). Svätý Ján Pavol II. nás pozval, aby sme boli pozorní k starému človeka v rodine. Často sú to práve starí rodičia, ktorí zaručujú prenos veľkých hodnôt na vnúčence a mnohí ľudia môžu povedať, že práve starým rodičom vd'ačia za svoje uvedenie do kresťanského života.“ (FRANTIŠEK:, Posynodálna apoštolská exhortácia Amoris laetitia, SSV, Trnava 2016, č. 192).

Smutné je, keď paraolympionička bojuje za pekné umiestnenie v súťaži na olympiáde napriek svojmu hendikepu a nakoniec vyhlási, že chce podstúpiť eutanáziu, nakoľko už nechce žiť so svojím hendikepom. S tým nemôžeme súhlasiť. I chorí a starí ľudia majú v ľudskej spoločnosti svoje miesto. Vd'ačnosť, ocenenie a pohostinnosť chorému, alebo starému človekovi umožnia, aby sa cítil súčasťou rodiny, spoločenstva. Pamätajme, že raz budeme starí aj my a tak, ako sa teraz správame k svojim starým rodičom, tak sa k nám budú správať naše deti a naši vnuci.

„Pri hľadaní hlbších koreňov zápasu medzi „kultúrou života“ a „kultúrou smrti“...sa musíme dotknúť podstaty toho hrozného stavu, ktorý pociťuje človek nášho veku: **je to strata vzťahu k Bohu i k človeku, ktorá je vlastná sociálnemu a kultúrnemu zmýšľaniu, ovládanému sekularizmom.**“ (JÁN PAVOL II. Evangelium vitae, č.21). Podľa sv. Jána Pavla II. je možné túto stratu vzťahu (toto zatmenie) najlepšie pochopiť ako „smutný bludný kruh“, v ktorom odmietnutie Boha okamžite spôsobí, že „ten, kto stratí vzťah k Bohu, stratí tiež vzťah k človeku, k jeho dôstojnosti a k jeho životu. A následne porušovanie mravného zákona v tak vážnej veci, ako je zachovávanie života a jeho dôstojnosti, spôsobí, že sa postupne zatemňuje i možnosť vnímať oživujúcu a spasiteľnú prítomnosť Boha.“ (DEMARCO, D., Wiker, B.: Architekti kutury smrti, Praha: Res Claritatis 2011, s.12-13).

Nezabúdajme na čítanie Svätého písma, môžeme ho čítať aj spoločne, hľadáme v ňom odpovede na mnohé otázky. Z knihy Genézis (Prvá kniha Mojžišova) sme už spoločne čítali a citovali verše; teraz si môžeme Bibliu otvoriť aj v strede, napríklad knihu Sirachovho syna. Každý v nej nájde to dôležité, čo hľadá, aby sme sa mohli následne navzájom o to podeliť a obohatiť.

Anna Jurovčíková

UMENIE ŽIŤ JE VEDIEŤ AKO
VYCHUTNAŤ MALÉ RADOSTI A UNIEŠŤ
VELKÉ BREMENÁ.

William Hazlitt

PRÍBEH NA POTEŠENIE DUŠE

Bol raz jeden otáznik. Bol pôvabný ako všetky otázniky a pôsobil veľmi inteligentne. Od istého času však blúdil po krajine zarmútený, bezútešný, sklamaný a deprimovaný. Zjavne ho už nikto nechcel. Všetci sa čoraz častejšie utiekali k jeho úhlavnému nepriateľovi – výkričníku. Všetci vykrikovali: „Chod ďalej! Zastaň! Hýb sa! Vypadni!“

Výkričník je typický pre panovačných a panovační už vládnu svetu. Ani na cestách a v mestských uličkách, kde sa predtým otáznik cítil ako kráľ, sa nik nespýtal: „Ako sa máš?“ Namiesto toho sa kričalo: „Hej!“ Už nikto nezastavil auto, neotvoril okienko, aby položil otázku: „Prosím vás, idem dobre na Bergamo?“ Všetci používali navigačné prístroje, ktoré vydávali príkazy: „Na prvej križovatke odbočte doprava! Na kruhovom objazde zvolte druhý výjazd! Chodte 1,5 km a potom odbočte doľava.“

Otáznik bol unavený z dlhého chodenia, a tak sa ubytoval u jednej rodiny. Deti ho mali vždy rady. No i tam tentoraz našiel otca a dospievajúceho syna, ktorí sa vždy hádali a vykrikovali.

„Nikdy ma nepočúvaš!“

„Nezaujímam, čo si myslíš! Tu rozkazujem ja!“

„Už mám toho dosť! Odídem navždy preč!“

Nakoniec bol otec vyčerpaný a sklamaný, syn zahanbený a skleslý. A trpeli, pretože nič nie je bolestnejšie, ako byť fyzicky blízko a srdcom ďaleko.

Otáznik sa posadil pod lampu a pri prvej príležitosti vstúpil do deja. Otec bol zamračený a so zovretými päsťami pripravený na ďalšiu hádku, no z jeho úst vyšlo: „Čo si o tom myslíš?“ Prekvapilo to aj jeho samého. Syn zarazene mlčal. „Naozaj to chceš vedieť, oci?“ Otec prikývol. Porozprávali sa. Napokon sa takmer jednohlasne spýtali jeden druhého: „Máš ma ešte rád?“ Napokon sa objali. Otáznik od radosti vyskakoval až po samú povalu. A tak otáznik, ktorý nie je arogantný, rešpektuje slobodu a zodpovednosť druhého, našiel svoje miesto.

UDALOSTI

- Dňa 8. januára o 15 hod sa v našom farskom chráme v Horných Orešanoch uskutočnil vianočný koncert. Vystúpili v ňom kapely: Sinaj z Boleráza, Archanjel z Jaslovských Bohuníc, Karpatská Kapela z Červeníka a Your Strings z Horných Orešian. Finančný výťažok z koncertu bol venovaný na podporu projektu Dobrá novina.

Foto: J. Velichová

Foto: J. Velichová

PRIPRAVUJEME

- Dňa 5. marca 2017 o 15 hod sa vo farskom pastoračnom centre v H. Orešanoch bude konať Ekumenický svetový deň modlitieb 2017. Všetci sú srdečne pozvaní!

VZÁCNE JUBILEÁ V NAŠEJ FARNOSTI

Dňa 28. januára 2017 si spolu so svojou rodinou v kláštore Najsvätejšej Bohorodičky, pripomenuli a oslávili 50. výročie manželstva Ján a Alžbeta Drahošovi. Jubilantom srdečne blahoželáme a do ďalších rokov spoločného živote im vyprosujeme pevné zdravie a hojnosť Božieho požehnania.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA FEBRUÁR 2017

Evanjelizačný: Prosme, aby všetci, čo sú skúšaní životom, najmä chudobní, utečenci a tí, o ktorých spoločnosť nestojí, našli v našich spoločenstvách prijatie a útechu.

Úmysel KBS: Aby sme hrozbu fundamentalizmu a extrémizmu premáhali rešpektom, kresťanskou láskou k blížnemu a vzájomným dialógom.

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

- Tamara Baranová
- Jakub Štibraný
- Jakub Pekarovič

OPUSTILI NÁS

- František Ondruš, 88-ročný, Lošonec
- František Novák, 88-ročný, Horné Orešany
- Margita Vanková, 79-ročná, Lošonec
- Štefan Hrozány, 88-ročný, Horné Orešany

MILOVAŤ BOHA ZNAMENÁ BYŤ NA CESTE
K NEMU. A TÁTO CESTA JE PEKNÁ.

Ján Pavol I.

Dňa 30. januára 2017 sa dožila požehnaných 90. rokov života naša farnička, pani Mária Hečková, ktorá dlhé roky v našom chráme slúžila modlitbami a prispievala tak k duchovnému bohatstvu nášho farského spoločenstva. Našej sestre k významnému jubileu zo srdca blahoželáme. Do ďalších rokov jej vyprosujeme veľa chvíľ prežitých v kruhu svojich blízkych, pevné zdravie, hojnosť Božieho požehnania a ochranu Panny Márie.

Vďační hornoořešanskí farníci

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkev a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor.

Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15.

IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225